

Jef DE SMEDT Ster uit 'Familie'

Zegt de naam Jef DE SMEDT menig lezer misschien niet veel, zijn alter-ego Jan VAN DEN BOSSCHE des te meer. Als pater familias en kaderlid van het bedrijf Van den Bossche Electronics, is DE SMEDT al negentien jaar een vaste waarde in *Familie*, de VTM-soap die ontelbare Vlamingen elke avond (behalve op zondag) aan de buis gekluisterd houdt.

'Mijn gezin is mijn kapstok. Daar kom ik echt tot rust'

Ilse VAN HALST

Had je Jef DE SMEDT vroeger gezegd dat hij ooit een succesvol acteur zou worden in Vlaanderens langst lopende soapserie, hij had beslist hartelijk gelachen. Sterdom is immers niet weggelegd voor een metaalarbeider. Het toeval en een toneelopleiding hielpen echter een handje. „Als arbeider kwam ik terecht in de wereld van de cultuur, een werkelijkheid waarmee ik geen contact had. Een heel nieuwe wereld ging voor me open.” Toch ging hij niet naast zijn schoenen lopen. Sociaal van thuis uit, gebruikt hij zijn bekendheid ten voordele van tal van goede doelen.

– *U komt uit een katholiek nest. Hoe belangrijk is geloof vandaag nog voor u?*

Ik ben een gelovig iemand. 's Avonds kijk ik geregeld in de spiegel om te bedenken: „Oei, wat ik vandaag gedaan heb, was niet zo netjes!” Of gelukkig soms ook: „Vandaag heb ik iets goed gedaan!” Vanuit mijn geloof hecht ik veel belang aan sociaal engagement. Wij kregen dat thuis met de paplepel ingelepeld. Mijn vader en moeder komen uit het Kajottersmilieu.

Als kind was ik eerst lid van de Chiro, later van de KAJ. Amper zeventien jaar oud ging ik werken. In mijn vrije tijd was ik leider bij Jong KVG. Optrekken met die gasten met een handicap gaf me enorm veel voldoening. Je krijgt zoveel warmte van hen. Nog steeds bezoek ik geregeld een jongen met een mentale handicap met wie ik op m'n achttiende bevriend raakte.

Later ging ik aan de slag als magazijnier in een bedrijf in Willebroek, waar ik de eerste vakbondsafgevaardigde werd. Ik was toen heel actief binnen het ACV. Ook vandaag ben ik vakbondsafgevaardigde.

– *Hoe kwam u in de theaterwereld terecht?*

Vanaf mijn jeugd was ik bezeten door toneel. Moesten er sketches gespeeld bij het kampvuur, ik was er als de kippen bij.

Pas toen ik achttwintig was, volgde ik een toneelopleiding in avondonderwijs. Na persoonlijke problemen was ik bang in een zwart gat terecht te komen en besloot ik iets aan te vatten wat ik graag deed. Geen haar op mijn hoofd dat er toen aan dacht van mijn hobby mijn beroep te kunnen maken. Ik had geluk dat Sven De Ridder in mijn klas zat en dat zijn vader – acteur, regisseur en toneelschrijver Ruud – naar het eindexamen kwam kijken. Van het een kwam het ander. Zo belandde ik in *Familie*. Mijn vroegere baas zegt altijd dat ik *the American Dream* heb waargemaakt.

Dankzij mijn toneelopleiding ben ik een ander mens geworden. Ik ontdekte Molière en Shakespeare, volgde dictie en voordracht... met het nodige zweet en tranen. En ondanks mijn beperktheden en mijn lage opleiding, word ik toch gewaardeerd door mijn collega's. De sfeer is hier uitstekend. Hoewel we geen echte familie zijn, hebben we toch een goede band.

– *Hoe belangrijk is familie voor u?*

Ik ben erg gehecht aan mijn familie. Mijn vader verloor ik veel te vroeg. Ik was nog geen zestien. Hij had heel wat van Christus in zich. Ik bewonderde hem. Als eindexamen toneel hield ik een monoloog als eerbetoon aan hem. Ik speelde mijn vader en zag mezelf door zijn ogen. Ik droeg een wit kostuum met engelenvleugels, dat op een bepaald moment naar boven werd getrokken en daar bleef hangen. Als symbool dat hij mijn optreden bijwoonde.

Ik heb ook een fantastisch gezin, waarvan ik heel veel warmte krijg. Thuiskomen na mijn dagtaak maakt me altijd opnieuw gelukkig. Mijn gezin is mijn kapstok. Daar kom ik echt tot rust. Maandag is mijn vrije dag. Dat is 'papadag'. Dan zorg ik voor onze twee kindjes van vijf en zes. Ik kook ook en doe de was. (lacht) Ja, ik ben wel zo'n beetje een nieuwe man.

– *U bent nog steeds een sociaal beest.*

Contact met mensen is belangrijk voor me. Wordt er ergens iets georganiseerd, een barbecue met burens, een reünie, je zult me altijd bij de organisatoren vinden. Een aantal jaren geleden nam ik het initiatief voor het VTM-soapteam. Het is een groep acteurs die op vraag van allerhande verenigingen loopt, fietst en/of volleybalt voor het goede

„Als brancardier meegaan op ziekenbedevaart naar Lourdes was een droom die werkelijkheid werd”

doel. Momenteel trainen we voor de twintig kilometer van Brussel ten voordele van Artsen Zonder Grenzen. Ik vind het fantastisch om op deze manier als bv mijn steentje te kunnen bijdragen.

– *Heeft het bv-schap ook nadelen?*

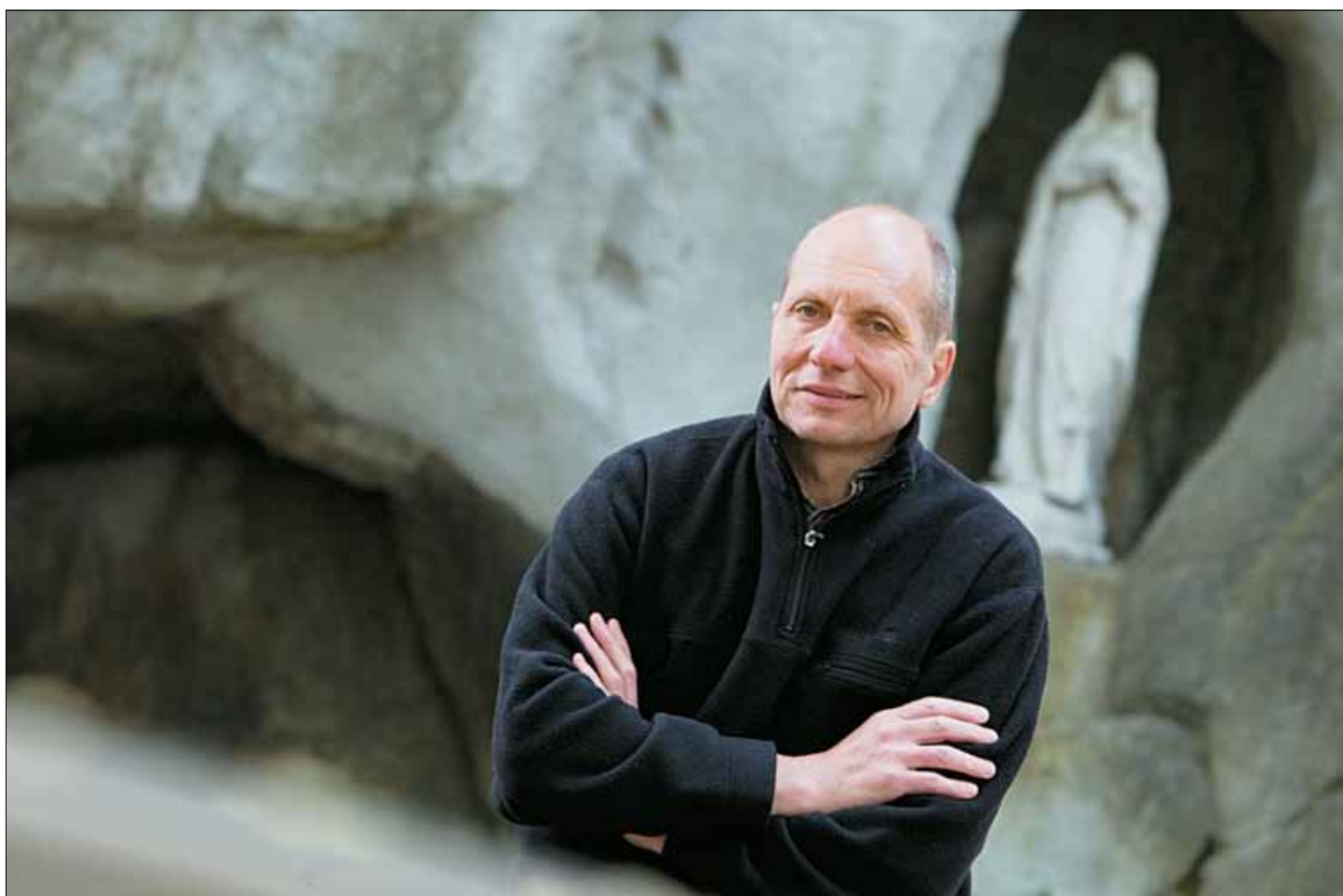
Jammer genoeg kunnen sommigen geen onderscheid maken tussen het personage dat je speelt en jezelf. Voor hen ben je de vertrouwde Jan Van den Bossche die elke

dag via het scherm hun huiskamer binnentapt. Dat maakt dat ze je soms aanspreken als je met je gezin op uitstap bent. Dat is minder leuk, want dan stel ik mijn privacy op prijs. Ik zal ook nooit in een of ander blad poseren met vrouw en kinderen.

– *U ging ooit mee als vrijwilliger met de ziekenbedevaart naar Lourdes.*

Dat was een jeugddroom van me. Als achttienjarige was ik met de Kajotters in Lourdes. Daar zag ik brancardiers die zieken aan- en afvoerden. Ooit wilde ik dat ook eens doen. Zo'n zeven jaar geleden vergezelde ik de zieken van Limburg-Leuven met de slaaptrein. Wat een belevenis! Het voordeel van mijn bekendheid als Jan Van den Bossche was dat ik heel makkelijk contact kon leggen met hen. Veel zieken kijken vaak naar soaps.

Jammer genoeg was de trip te kort om bij iedereen langs te gaan. Omdat ik zag hoe belangrijk dat voor deze mensen was, en ik niemand wilde vergeten, zocht ik na aankomst al wie ik nog niet gezien had, op in het hotel. Iemand zei me lachend: „Nu kunnen we thuis vertellen dat we twee verschijningen zagen in Lourdes, Maria en Jan Van den Bossche!” Als ik met pensioen ben, doe ik dat zeker nog eens opnieuw. Het was een fantastische ervaring!

Jef De Smedt is een van de 375.000 abonnees van het parochieblad. © Hugo Maris